

הרב קוק-מאמרי הראיה-האחדות

אחדות המציאות ברוח, הכרה זו נובעת מן הטבע הטהור של חופש רוח האדם, אשר בנטיה גנוזה פנימית שואף הוא אליו תמיד. ההשקפה של האחדות הרוחנית של המציאות כולה מביאה לידי ההשקפה של התעלותה התמידית, המכנסת טל חיים פנימי תדירי בתכנם של החיים. כיון שהמצוי כולו הוא אחד, עם כל מלחמותיו וניגודיו העצומים, אין שום דבר הסותר אותו והמונע אותו מהתעלות התדירה. וכיון ששטף החיים שבקרבו חפץ להתגבר ולהתעלות תמיד, מי יחוץ את זרמו הכביר? ע"כ הוא תמיד עולה, הלך ועלה. רגש זה מפיח גם בכל נשמה פרטית את התעופה של תחיית רוח ושאיפת עליה. האחדות הרוחנית המצויירת יפה בכל לב חפשי, וההתעלות התדירית המגמתית שאינה פוסקת, מתעלה היא בעצמה ונטיית חירותה אל השורש הקבועהחי וקיים בכל השלמות ובפועל הגמור של הישוב המוחלט, שרוח האדם מוצאה רק בשם אלהים, אחרי שיטהר אותו מכל ענני החושך שהחולשה והבוסריות האנושית עטפה אותו בהם. שאיפת ההתעלות המוחלטת והמובטחת היא מקור כל תנועת חיים, והיא הנה גם כן העצמות הטבעית להרוח המתעלה ההולך וגדל. לכן דעת אלהים האחדותית הטהורה, היא בהכרח הפרי היותר מבוכר ועליון של כללות הקולטורה האנושית. והיא רק היא תחל לשלח נחלים רבים של גוונים מאירים רבים לתוך כל שדרות החיים, להחיותם בכחות אדירים, זרמים בחיל ונעימים בעדן אין קץ. השאיפה ותגבורת חיל החיים בהתרכזות עשירה של חטיבה כללית, בכל, וביחוד במציאות הרוחנית והאידיאלית המתלבשת גם כן יפה בהחמרת והריאלית בכל מלא עולמים כלם מביאה את הצורך המוחלט לקרא באין הרף בשם אלהים אחד. והנטיה של העבודה המעדנת ומרוממת, המשחררת את הנשמה מכל עבדות ושפלות, היא התגלות הנטיה החרותית העליונה הזאת, שהיא מוחה בגבורה של מעלה, בכל מלא כח של כל, על עבודת אלהים אחרים, אלה האלילים העושים חים בין ההתאחדות וההתעלות של המציאות ברוח ובפועל, שהם פוגמים בזה את הזרם הנצחי של כל החיים וממילא הם מכהים ומחלישים גם את גבורת אור החיים של ההוה בכל נשמה. האליליות, כמה שהיא הפוכה מן הטבע הטהור של נשמת האדם החיה, והמבקשת לה עצמה באין גבול, היא מסתייעת מן הדמיון שלא האיר עדנה השכל את כל פנותיו, הדמיון העושה בחולשתו את המציאות החמרתית והרוחנית פסקי פסקי "צו לצו צו לצו, קו לקו לקו, זעיר שם, זעיר שם". אבל הבריה החלשה הזאת הדמיון לא תוכל לעמד לפני האדירות של כח המושך הרוחני הכללי של כלל הכל, הרודה בכל נשמה. והתגלות השורש העליון על כל, המחיה כל ומרומם את הכל, חודרת היא בכל מחבואיה למען יקום ולא יחד כרגע. הוא מוכרח להתחבא תחת מחבא השקר העב של שלילת החיים הכלליים, שהיא תכונתה התוכית של הכפירה השלילית שאינה אומרת כלום. אבל החיים לא יוכלו לעמד בלא תוכן, בלא ניצוצות של חיים, אפילו כרגע. על כן מיד אחר הרעיון של השלילה המוכחשת מכל מלא כל, השוללת את עצמה גם בעצמה, היא מתמלאת בשאיפתה בהמון אלילים שבורים, נקודות, ניצוצות פורחים ונדעכים, ובתוך תוכה היא אמנם מכרת את כליונה. באפס כל, אין חלק. לזאת מוכרחת היא להתרכב מסתירות עצמיות, מכפירה והודאה, שאין בהן לא זו ולא זו, כדי להמשיך חיי שעה קטנים אל עמק הדכא שלה, לאותו העמק המוכשר ע"י זוהמת החיים לאותו הטמטום. אבל לא מפני זה יחדל הכאב, הנשמה האנושית בפנימיות הוייתה צועקת היא בחכליה. ומי שחסד אלהים חי בנשמתו מוכרח הוא לקום ולהושיע... נקומה נא... אחים לדעה, רעים לדיבור ודודים לעט, נקום ונושיע. אני והוא הושיעה נא. (החבצלת י"ג סיוז תרס"ח)